

Komu patří javornický kostel?

6. 4. 2014

1. čtení: Gn 35,1-20

Hlavní čtení: Mk 11,15-19

Milí bratři, milé sestry,

na začátku roku jsme se v našem kostele setkali s jedním panem památkářem kvůli plánovaným rekonstrukcím. Byl to velice příjemný člověk. A jistě také chytrý a schopný. Ale některé jeho výroky mě nutily k přemýšlení. Tak třeba: *My, památkáři, bychom tady chtěli mít takové a takové topení. Nebo: Doufám, že nechcete tyto staré lavice zlikvidovat! Nám, památkářům, by se líbilo, kdybyste je nechali šetrně opravit a nenahrazovali je novými. A tak dále. A já jsem mu vždycky v duchu odpovídal: Jak: vy, památkáři? Jak: vám, památkářům? Copak vám ten kostel patří? Docházeli snad do tohoto kostela vaši předkové, a po nich i vy sami? Byli jste zde pokřtěni, konfirmováni, oddáni? Přispíváte snad na provoz sboru ze svých kapes, že říkáte: My, památkáři, si to představujeme tak a tak?*

Vždyť ten kostel patří nám! No, abych byl přesný: vám. Můj je nanejvýš částečně a jen na určitý čas. Kostel je váš.

Ale ve světle dnešního evangelia to musím trochu poopravit. Tento kostel není ani váš. Tento kostel nepatří ani vám. To je první princip, kterému nás dnes Pán Ježíš učí. Tento kostel - stejně jako všechny ostatní kostely a modlitebny po celém světě - patří Pánu Bohu. Ježíš předkládá tehdejší židovským obchodníkům v nádvoří jeruzalémského chrámu Boží slovo z proroka Izajáše: *Můj dům bude zván domem modlitby pro všechny národy.* A to, co platilo pro jeruzalémský chrám, platí i pro náš kostel: Je to předně dům Páně, dům Boží.

Vždyť ani vaši předkové nestavěli kostel z jiného důvodu, než aby se tato stavba stala domem Božím. Domem, ve kterém se oni - a všichni, kteří po nich přijdou, - budou setkávat s Hospodinem.

A my bychom tento náš kostel měli uklízet, udržovat, opravovat ze stejného důvodu: Protože je to dům živého Boha. Protože právě zde se s námi se všemi najednou setkává svatý Hospodin, tak jako se zde neděli co neděli potkával s těmi, kteří nás předešli.

A Ježíš pokračuje: Každý dům Páně je především domem modlitby. *Můj dům bude zván domem modlitby...* Proto rád slyším, že jste citliví na to, co se zde v kostele odehrává. A že jste neztratili soudnost, že přemýšlíte, co se do kostela hodí a co se do něj nehodí, co všechno se zde konat smí, a co by se zde odehrávat nemělo. Že třeba pronajímat bohoslužebné prostory ke komerčním účelům není zrovna vhodné – to vy určitě ještě víte, ale žel mnohé sbory už tuto rozlišovací schopnost z finančních důvodů ztratily.

Tedy ještě jednou: Dům Boží je především domem modlitby. Příbytkem, kde se scházejí věřící lidé, aby se modlili k Bohu.

V dnešním evangelijním příběhu tedy Ježíš staví kšeft proti modlitbě. Modlitbu proti obchodu. V jeruzalémském chrámě kvetl obchod – především se zvířaty, která měla být obětována za hříchy lidu. Chránový provoz se ale neobešel ani bez směnárny. To, aby si poutníci mohli směnit své peníze za peníz, kterým pak platili chránovou daň. Zda se přitom podvádělo a šidilo, to už se nedozvíme...

My takové praktiky v našem kostele zapotřebí samozřejmě nemáme. Proto se zamysleme, zda právě z našich modliteb neděláme obchod. Jestli se prostřednictvím svých modliteb nesnažíme obchodovat s Bohem.

I modlitba totiž může být prachsprosté kupčení s Božím požehnáním, s Boží milostí. Ano, je to tak! Přicházím v neděli na bohoslužby, abych Bohu předkládal jen ty své věci, abych ho prosil jen o ty své záležitosti – s důvěrou, že když jsem já přišel za ním, on by mi přece měl plnit má přání, on by mi měl žehnat. To je pak kupčení s Bohem. Něco za něco. Já přijdu, já se modlím – ty pak plniš, ty žehnáš. To ovšem není modlitba. To je obchod.

Naopak pravá modlitba nemá s obchodováním nic společného. Pravá modlitba je totiž sebevydání Bohu. To když budeme dělat každou neděli, nic tím nepokazíme. *Bože, zde jsem, přicházím jako hříšník všelijak zaprášený a pošpiněný po celém tom týdnu. A vydávám se ti do rukou. Jednej se mnou, jak ty sám chceš a jak se tobě zlíbí. Jsem tvůj – se vší silou a se všemi svými slabostmi. Se vší vírou, i s veškerým strachem a nedověrou. Proto, Pane, děj se tvá vůle v mém životě.*

Za takovou modlitbu si u Pána Boha nic nekoupím. Naopak: takovou modlitbou o všechno přijdu. Přijdu o sebe sama - se vším, co jsem a se vším, co mám. Vydám se tak Bohu do rukou. Podrobím svůj život jeho vůli.

Opravdová modlitba je ale také přímluva za druhé. Právě zde, v našem kostele, máme úžasnou příležitost přimlouvat se za naše blízké. Za ty, kteří jsou třeba nemocní, zranění, okradení o smysl života, za ty, kteří vězí až po krk v hříchu a my nevíme, jak jim pomoci.

Přímluvná modlitba – to také není žádné obchodování s Bohem. To je veliká oběť! Modlit se za druhé – to může pořádně dělat jen ten, který věří, že za něj se zase přimlouvají druzí.

Ale Ježíš k tomu dodává ještě něco: *Můj dům bude zván domem modlitby pro všechny národy.* Ano, postavili tento kostel vaši předkové. Ano, patří vám a vy se o něj staráte. Ale pečujeme o něj s vědomím, že je to místo, kam mohou přicházet úplně všichni. Kam mohou přijít i takoví, kteří se nám z nějakého důvodu nelíbí, nezdají, i takoví, se kterými si nerozumíme a které snad ani moc rádi nemáme. Všichni takoví sem mohou přicházet jako do svého domu - a to i tehdy, když sem přicházejí třeba jen jednou za rok – na vánoční besídku, nebo těsně před rozbalováním vánočních dárků, nebo jen v případě úmrtí v rodině. I kdyby si zde chtěli říct své „Ano“ – před Bohem – a dál už nic. Tito všichni by měli mít otevřené dveře našeho kostela. Ale ne jen dveře kostela bychom těmto lidem měli otvírat. Také dveře našich srdcí. Když se vůči takovým neotevře naše srdce, je zbytečné před nimi pak otvírat kostel.

Vzpomínám na romské děti, které čas od času přicházely do kostela v Přerově. Vždycky byl kolem toho hrozný poprask: *Co když něco ukradnou, co když budou vyrušovat, co když...* A tak se rychle zamykaly místnosti, lidé přestávali poslouchat kázání, protože sledovali tyto malé vetřelce. A přitom: většinou ty děti jen přišly, sedly si do kouta, chvíli poslouchaly, pak se zvedly a odešly. A snad si kus té Boží blízkosti odnesly, kdo ví?

Komu tedy patří tento kostel? Předně Bohu, protože je to dům Boží! Potom nám, kteří se o něj staráme, přicházíme kvůli němu o peníze, čas a síly. Nám, kteří se zde modlíme k Bohu. A nakonec všem lidem, kteří by se chtěli zde vystavit Boží přítomnosti a blízkosti. Všem, kteří „něco“ hledají. Všem, kteří tak nějak všelijak věří a o té své víře mluvit neumí, anebo nechtějí. Všem, kteří sem přicházejí s upřímným srdcem, byť jen několikrát do roka. Takže nakonec i těm památkářům, když se zde budou chtít pomodlit.

Milí bratři, milé sestry, my se modleme za to, aby se děla v našich životech Boží vůle. Aby také stále více lidí zde - mezi námi a v Boží blízkosti - nacházelo svůj domov. Aby se dům Páně stal také jejich domem – stejně jako je domovem pro nás všechny.

Modleme se:

Hospodine, Pane náš, prosíme tě úplně jednoduše: Děj se tvá vůle v našich životech. Přiváděj si k sobě další a další lidi, zachraňuj z hříchu a z marnosti života naše bližní – ať už jsou nám blízcí, nebo vzdálení. Dej, ať tento tvůj dům je domem modlitby pro všechny národy. Amen.